

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hof van Cassatie – Belgia) – postępowania karne przeciwko FU, DRV Intertrans BV (C-410/21) oraz Verbraeken J. en Zonen BV, PN (C-661/21)

(Sprawy połączone C-410/21 i C-661/21 ⁽¹⁾, DRV Intertrans i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Pracownicy migrujący – Zabezpieczenie społeczne – Właściwe ustawodawstwo – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 – Zaświadczenie A 1 – Tymczasowe wycofanie – Skutek wiążący – Uzyskanie zaświadczenia lub powołanie się na zaświadczenie w sposób noszący znamiona oszustwa – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 13 ust. 1 lit. b) ppkt (i) – Osoby normalnie wykonujące pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich – Stosowanie ustawodawstwa państwa członkowskiego siedziby – Pojęcie „siedziby” – Przedsiębiorstwo, które uzyskało licencję wspólnotową na przewóz drogowy na podstawie rozporządzeń (WE) nr 1071/2009 i (WE) nr 1072/2009 – Wpływ – Uzyskanie licencji lub powołanie się na licencję w sposób noszący znamiona oszustwa]

(2023/C 155/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Oskarżeni w postępowaniach głównych w sprawach karnych

FU, DRV Intertrans BV (C-410/21) oraz Verbraeken J. en Zonen BV, PN (C-661/21)

Sentencja

- 1) Artykuł 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

zaświadczenie A 1 wydane przez instytucję właściwą jednego z państw członkowskich wiąże instytucje i sądy państwa członkowskiego, w którym praca jest wykonywana, również wówczas, gdy w następstwie skierowanego do instytucji wydającej przez instytucję właściwą tego ostatniego państwa członkowskiego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i o wycofanie zaświadczenia instytucja wydająca tymczasowo zawiesiła skutki wiążące tego zaświadczenia do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia przez nią w przedmiocie tego wniosku. Jednakże w takich okolicznościach sąd państwa członkowskiego, w którym praca jest wykonywana, przed którym to sądem toczy się postępowanie karne wszczęte przeciwko osobom podejrzanym o uzyskanie zaświadczenia A 1 lub korzystanie z niego w sposób noszący znamiona oszustwa, może stwierdzić istnienie oszustwa i w konsekwencji odmówić uwzględnienia tego zaświadczenia na potrzeby takiego postępowania karnego, o ile, po pierwsze, upłynął rozsądny termin, w którym instytucja wydająca zaniechała ponownego zbadania zasadności wydania tego zaświadczenia i zajęcia stanowiska w sprawie konkretnych dowodów przedstawionych przez instytucję właściwą przyjmującego państwa członkowskiego, które pozwalają sądzić, że omawiane zaświadczenie uzyskano lub korzystano z niego w sposób noszący znamiona oszustwa, w stosownym wypadku poprzez uznanie rozpatrywanego zaświadczenia za nieważne lub jego wycofanie, oraz po drugie, gwarancje związane z prawem do rzetelnego procesu sądowego, które należy przyznać tym osobom, są przestrzegane.

- 2) Artykuł 13 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem nr 465/2012, rozpatrywany w świetle art. 3 ust. 1 lit. a) i art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE, a także art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych

należy interpretować w ten sposób, że:

posiadanie przez spółkę licencji wspólnotowej na przewóz drogowy wydanej przez właściwe organy państwa członkowskiego nie stanowi niewzruszalnego dowodu na to, że siedziba tej spółki znajduje się w tym państwie członkowskim, na potrzeby ustalenia, zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 883/2004, mającego zastosowanie ustawodawstwa krajowego z zakresu zabezpieczenia społecznego.

(¹) Dz.U. C 391 z 27.9.2021.
Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska
(Sprawa C-432/21) (¹)**

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Artykuł 6 ust. 1 – 3, art. 12 ust. 1 lit. a) – d), art. 13 ust. 1 lit. a) i art. 16 ust. 1 – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Artykuł 4 ust. 1, art. 5 lit. a), b) i d) i art. 9 ust. 1 – Gospodarka leśna prowadzona w oparciu o dobrą praktykę – Plany urządzenia lasu – Konwencja z Aarhus – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Artykuł 6 ust. 1 lit. b) i art. 9 ust. 2 – Badanie legalności planów urządzenia lasu pod względem merytorycznym i formalnym – Prawo do wniesienia skargi przez organizacje ochrony środowiska]

(2023/C 155/16)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Brauhoff, G. Gattinara, C. Hermes i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna)

Sentencja

- 1) Poprzez przyjęcie art. 14b ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, zmienionej ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy o lasach, który przewiduje, że gospodarka leśna wykonywana zgodnie z wymaganiami dobrej praktyki w zakresie gospodarki leśnej nie narusza przepisów o ochronie poszczególnych zasobów, tworów i składników przyrody, w szczególności przepisów art. 51 i 52 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 6 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 lit. a) oraz art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2013/17/UE z dnia 13 maja 2013 r., a także art. 4 ust. 1, art. 5 lit. a), b) i d) oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, zmienionej dyrektywą 2013/17.
- 2) Poprzez zaniechanie przyjęcia wszelkich przepisów ustawodawczych niezbędnych do zapewnienia organizacjom ochrony przyrody możliwości zwrócenia się do sądu z żądaniem skutecznego zbadania pod względem merytorycznym i formalnym legalności planów urządzenia lasu w rozumieniu przepisów ustawy o lasach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2013/17, w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r.
- 3) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 452 z 8.11.2021.